

CHƯƠNG VIII

Người đàn ông tên Bông lại tới.

Chào hỏi xong, ông rút ra từ trong túi xách ba tờ báo Tuổi Hoa còn thơm mùi mực in.

- Quà tặng cho các cô đây! Ông nói và đặt ba tờ báo xuống bàn.

- Ôi cảm ơn chú! - Xuyên suốt xoa - chú tốt quá!

Cúc Hương và Thục cũng lập tức xúm lại Cúc Hương hỏi:

- Làm sao tờ báo của chú có thể in nhanh thế? Tụi này mới giao bản nhữ cho chú cách đây năm, sáu ngày kia mà!

- Ồ, tưởng gì chứ in thì nhanh thôi! Máy in chỉ chạy vèo một cái là xong cả vạn tờ! Chỉ có khâu đóng xén là lâu. Hiện nay chỉ mới xong được vài trăm tờ.

- Ồ! - Thục reo lên - Hóa ra đây là những tờ báo đầu tiên!

Người đàn ông mỉm cười:

- Thì phải ưu tiên cho các cô chứ!

- Nhưng còn chuyện kia thì sao? - Thục chột hỏi.

- Chuyện gì?

Cúc Hương nháy mắt:

- Con Thục mà hỏi thì chỉ có chuyện nhà thơ Tóc Mây thôi chứ chuyện gì!

- Nhà thơ Tóc Mây hả - Người đàn ông lộ vẻ bối rối - Đến bữa nay tôi cũng chưa gặp ông!

Cúc Hương khịt mũi:

- Ông đi công tác gì mà lâu dữ vậy?

Người đàn ông gãi trán:

- Ông đi họp cộng tác viên tuốt ngoài miền Trung lận! Nhưng các cô cứ yên tâm. Tôi đã hứa rồi, hễ ông về là tôi nhắn ngay!

- Thôi, được rồi! - Cúc Hương chép miệng.

- Chuyện đó *save* lại đi. Từ từ tính sau!

Rồi nhìn cái túi xách căng phồng của người khách, nó tinh quái hỏi:

- Còn bây giờ chú nói thật đi! Chú bỏ bánh trái gì trong túi xách mà nặng ì vậy?

Thấy Cúc Hương “trục lợi” một cách trắng trợn, Thục hoảng hồn thúc khuỷu tay vô hông bạn. Nhưng Cúc Hương vẫn tảng lờ. Nó nhìn người đàn ông, cười cười:

- Sao chú còn chưa lấy ra?

- Bánh trái gì đâu! - Người đàn ông lúng túng - Đây là xấp bản thảo của cuốn Tuổi Hoa số tới, tôi đem đến cho các cô đánh!

- Trời đất! - Cúc Hương kêu lên, giọng tỉnh rụi - Nếu là bản thảo thì lấy ra ngay từ đầu cho rồi! Chú để trong đó làm chi cho tụi này... hiểu lầm. Người đàn ông không biết đối đáp làm sao, đành nhăn nhó rút xấp bản thảo ra đặt lên bàn.

Thục vói tay cầm xấp bản thảo. Nó lật lật hai ba tờ, mỉm cười hỏi:
- Số báo này hay không chú?

Người đàn ông tặc lưỡi:

- Cái đó là tùy người đọc, chứ tôi làm sao trả lời được!

Thục không hỏi nữa. Nó cúi xuống xấp giấp, tò mò đọc lướt vài trang.

Ngay lúc đó, nó không ngờ trong xấp bản thảo nó đang cầm trên tay có một bài thơ mới của thi sĩ Tóc Mây và vì bài thơ đó mà nó bị Xuyên và Cúc Hương trêu tối mày tối mặt.

Người phát hiện ra bài thơ đó cũng là Xuyên.

Chiều hôm sau, đang ngồi nhập tin, Xuyên bỗng la lên:

- Có cái này lạ lắm tụi mày ơi!

- Gì nữa vậy? - Cúc Hương ngó qua.

- Thơ.

- Lại “con mắt đỏ, con mắt vàng” nữa hả?

- Không! Bài này khác! Bài này liên quan tới con Thục nhà mình!

- Lại bịa chuyện nữa đi!

- Tao bịa mày làm gì! - Xuyên chỉ tay vào bài thơ trong xấp bản thảo - Thi sĩ Tóc Mây làm thơ tặng mày đảng hoàng đây nè!

Thục nhìn lướt qua bài thơ Xuyên chỉ. Bài thơ có tên là “Gặp nhau làm chi vội”. Ngay dưới đề bài, có lời đề tặng Th.

Thục “xí” một tiếng:

- Vậy mà dám nói là tặng tao!

Xuyên cãi:

- Th. là mày chứ còn ai!

Thục chun mũi:

- Thiếu gì người tên Th. Thanh nè, Thủy nè, Thu nè, Thúy nè...

- Thôi, thôi, mày tốp giùm đi! - Xuyên xua tay - Để tao đọc bài thơ lên, mày xem có phải là nhà thơ Tóc Mây tặng mày hay không!

Rồi không đợi Thục có ý kiến, Xuyên hăng giọng đọc:

*Xin đừng buồn em nhé
Mùa xuân xanh qua rồi
Xin em đừng tựa cửa
Lá vàng nào không rơi
Mùa thu nào không vắng
Bóng chiều nào không trôi
Gặp nhau làm chi vội
Để mai người xa tôi...*

- Đúng chóc rồi! - Xuyên vừa đọc dứt, Cúc Hương liền kêu lên - Đúng là bài thơ này viết tặng con Thục rồi!

Rồi nheo nheo mắt nhìn Thục, Cúc Hương trêu:

- Kỳ này được lên báo, sướng hén!

Thục đỏ mặt:

- Tụi mày chỉ toàn nói bậy!

- Chứ còn gì nữa! - Cúc Hương vẫn không buông tha - Ngày nào mày cũng nằng nặc đòi gặp nhà thơ, nhà thơ bèn nhắn “*Gặp nhau làm chi vội, để mai người xa tôi*”. Đây là nhà thơ sợ mối tình giữa mày với nhà thơ chưa kịp xây lên đã sập xuống...

- Thôi, thôi, đủ rồi nghen! - Thục đâm thùm thụp vào lưng Cúc Hương - Chính mày là người đầu tiên đòi gặp nhà thơ Tóc Mây, tự dưng bây giờ lại đổ vấy cho tao!

Cúc Hương gật gù:

- Thì tao là người đầu tiên. Nhưng tao chỉ nói chơi thôi. Còn mày không phải là người đầu tiên nhưng mày “nhớ thương” ổng thật!

- Đừng có xạo! Tao nhớ thương hồi nào!

- Không nhớ thương mà khi nghe người đàn ông đầu hói ở báo Tuổi Hoa bảo không gặp nhà thơ Tóc Mây, mày đã lo cuống lên, hỏi han lung tung, nào là ổng bệnh hả chú, ổng có mệt lắm không, ổng có cần tới tới cạo gió dùm không chú, ổng có...

- Đẹp mày đi! Tao không nghe nữa đâu!

Thục vùng vằng đưa tay lên bịt tai lại. Nhưng vừa đưa tay lên, nó đã vội buông xuống, miệng kêu “*ủa*” một tiếng.

Cúc Hương cười hì hì:

- “Ừa” gì mà “ủa”! Thừa nhận rồi phải không?

Thục chìa cùi chỏ:

- Thừa nhận cái này nè! Đừng có ham!

Cúc Hương gãi đầu:

- Chứ mà “ủa” chuyện gì?

Thục cười tươi:

- Tao sực nghĩ ra một chuyện! Vì vậy tao có thể chứng minh bài thơ đó không phải tặng tao!

Cúc hương hất mặt:

- Chứng minh thử coi!

Thục chậm rãi:

- Theo như lời người đàn ông tên Bông nói từ khi quen biết tụi mình đến nay, ông ta vẫn chưa gặp lại nhà thơ Tóc Mây, do đó...

- Thôi khỏi “do đó” nữa! Tao hiểu rồi

Cúc Hương cắt ngang lời Thục. Nhưng miệng nói “hiểu rồi” mà mặt nó lại lộ vẻ ngẩn ngơ. Ủa, lạ nhỉ, cái ông Tóc Mây gì gì đó đâu đã biết tụi mình mà làm thơ tặng con Thục mít ướt?

Thục nhìn vẻ mặt ngờ ngàng của Cúc Hương, đặc chí hỏi:

- Sao, tao nói đúng không?

Cúc Hương không trả lời thục mà lại chồm sang Xuyên:

- Lạ quá mà?

- Chẳng có gì lạ hết!

Xuyên điềm nhiên đáp. Từ nãy đến giờ, nghe Thục và Cúc Hương đối đáp, nó chỉ ngồi cười cười không lên tiếng.

- Không lạ? Cúc Hương tròn mắt.

- Ừ.

- Nghĩa là mà cũng thừa nhận là mà đã đoán sai? Bài thơ đó không phải viết tặng con Thục?

Xuyên tùm tùm:

- Mà làm rồi! Bài thơ đó được viết ra chính là để tặng con Thục nhà mình!

Cúc Hương ngơ ngác:

- Nhưng ông thi sĩ Tóc Mây kia đâu có biết tụi mình?

- Biết! - Xuyên vẫn đáp bằng giọng ồm ờ.

- Làm sao biết?
- Nghe người đàn ông tên Bông nói!

Thục vọt miệng:

- Hai người chưa gặp nhau kia mà!

Xuyến thủng thẳng:

- Gặp rồi!

Đến đây thì Cúc Hương vỡ lẽ. Nó gật gù:

- Nghĩa là người đàn ông tên Bông kia đã nói dối tụi mình?
- Đúng vậy!

Cúc Hương lắc đầu:

- Vô lý! Chẳng có lý do gì để ông ta phải nói dối cả.
- Thế mà có đấy! - Xuyến nhún vai - Vì nhà thơ Tóc Mây không muốn gặp tụi mình, ông ta buộc phải nói dối!

Nhận định “phũ phàng” của Xuyến khiến Thục và Cúc Hương bất giác đưa mắt nhìn nhau.

Mãi một lúc, Thục mới hỏi Xuyến, nó hạ giọng thật thấp để Thiếu đừng nghe thấy:

- Nhưng theo mày thì tại sao nhà thơ Tóc Mây không muốn gặp tụi mình?
- Tao không biết! - Giọng Xuyến trầm ngâm.

Cúc Hương liếm môi:

- Hay tại vì hôm trước tụi mình lỡ miệng chê thơ ông khó hiểu?

Xuyến cười:

- Không phải đâu!
- Thế thì tại sao?

Xuyến chép miệng:

- Muốn hiểu được lý do chỉ có cách duy nhất là “nghiên cứu” thật kỹ nội dung bài thơ ông gửi tặng con Thục!
- Hay đấy!

Buột miệng xong, Cúc Hương cầm xấp bản thảo lên, đưa bài thơ vào tận mắt, sẫm soi. Có cảm tưởng không phải nó đọc thơ mà giống như nó đang tìm kiếm một con “vi trùng” nào trốn trong đó vậy!

Cho đến lúc này, Thục vẫn bán tín bán nghi không rõ có phải thi sĩ Tóc Mây viết bài thơ đó là để tặng nó không, nhưng thấy hai bạn mình quá sốt sắng, nó cũng hăm hờ chụm đầu vào... “nghiên cứu”.

Cúc Hương vừa lẩm nhẩm đọc, vừa gật gù:

- Hiểu rồi! Hiểu rồi!

Thái độ của Cúc Hương khiến Thục sốt ruột:

- Hiểu sao nói đại ra cho rồi, cứ bày đặt “hiểu rồi, hiểu rồi” hoài!

Cúc Hương liếc xéo Thục:

- Mà cứ bình tĩnh! Chuyện tình cảm không thể nóng vội được!

Thục bĩu môi:

- Tình cảm cái mốc xì!

Cúc Hương hừ mũi:

- Đừng có tự dối lòng mình! Nhìn cặp mắt chớp chớp của mày là tao biết tỏng hết rồi!

Thấy Cúc Hương át giọng, Thục liền ngậm tã. Nó biết nó càng cãi, Cúc Hương lại càng trêu già. Tốt nhất là ngồi im quách.

Quả vậy, thấy Thục chịu lép, Cúc Hương không buồn chọc ghẹo nữa. Nó vung vẩy xấp bán thảo trên tay mặt ra vẻ nghiêm nghị:

- Mày lắng tai nghe tao hỏi nè!

Bộ tịch trịnh trọng của Cúc Hương khiến Thục buồn cười. Nhưng nó không dám cười.

- Hỏi gì hỏi đi! - Thục cố giữ giọng bình thản.

Cúc Hương hăng giọng:

- Một năm có mấy mùa?

Thục nhăn nhó:

- Đương nhiên là bốn mùa!

- Không có “đương nhiên đương nhiên” gì hết! Tao hỏi mấy mùa thì đáp là mấy mùa thôi! - Sau khi “lên lớp” một tràng, Cúc Hương khoan thai hỏi tiếp - Trong bốn mùa thì hai mùa nào được coi là đẹp nhất?

Thục chép miệng:

- Đương nhiên là... à quên, mùa thu được coi là đẹp nhất!

Cúc Hương khịt mũi:

- Còn hiện nay đang là mùa gì?

- Mùa hè.

- Đó, thấy chưa?

Thục ngơ ngác:

- Thấy gì?

- Thì thấy tình ý của nhà thơ Tóc Mây gửi cho mày chứ thấy gì!

- Tình ý gì đâu?

- Mày ngốc quá! Nghe đây nè! - Giọng Cúc Hương chậm rãi - Mùa xuân và mùa thu là hai mùa tươi đẹp nhất trong năm. Đó cũng là thời điểm thích hợp cho tình yêu nảy nở. Còn mùa hè là mùa nóng nực, tình yêu mà lộ mặt ra là bị mặt trời đốt rụi liền. Do đó, nhà thơ mới than “*mùa xuân xanh qua rồi*”, còn mùa thu thì chưa đến, vì vậy mới dặn mày “*gặp nhau làm chi vội*”, ý là bảo mày ráng đợi đến mùa thu hãy... tỏ tình...

Thục “xí” một tiếng:

- Có mày tỏ tình thì có!

Cúc Hương vẫn phớt lờ và thản nhiên bình luận tiếp:

- Rồi sợ mày thấy lâu quá, đợi không nổi mà đem con tim trao cho người khác, nhà thơ bèn động viên bằng câu “*bóng chiều nào không trôi*”, ý nói thời gian trôi nhanh lắm, mày đừng nên sốt ruột...

Thục bĩu môi:

- Không biết ai sốt ruột...

Cúc Hương trừng mắt:

- Mày chứ ai! Mày “*ăn ốc*” cho đã rồi bây giờ bắt tao “*đổ vò*” hả?

Trước mồm mép lạnh lợi của Cúc Hương, Thục đành ngồi trơ như phỗng, chẳng biết phải đáp trả như thế nào.

Xuyến thấy tội tội liền cười cười lên tiếng “*giải vây*”:

- Bài thơ này đích thị là thi sĩ Tóc Mây viết tặng con Thục rồi! Nhưng nói cho công bằng thì con Thục cũng chưa ăn được “*con ốc*” nào đâu!

Cúc Hương chun mũi:

- Nó len lén nó ăn, làm sao tao và mày biết được?

Thục đang định chồm người qua ngắt vào lưng Cúc Hương thì Thiều vừa bỏ ra ngoài lại đột ngột đẩy cửa bước vào khiến nó đành ngồi ngay người lại.

Thiều đặt một xấp tiền trước mặt Xuyến, chưa kịp mở miệng thì Xuyến đã hỏi:

- Tiền gì vậy anh Thiều?

- Tiền lương tháng này của các bạn đó!

Xuyến trố mắt:

- Trời đất, làm ăn bết bát như tụi này mà cũng được lãnh lương sao?

Thiếu mỉm cười:

- Các bạn làm giỏi thấy mô chứ bết bát gì!

- Cái đó là đương nhiên rồi! - Xuyên quệt mũi, lém lỉnh - Khi này tôi giả bộ khiêm tốn tôi nói vậy chứ bộ anh tưởng tôi nghĩ vậy thật hả!

Kiểu ăn nói ranh mãnh của Xuyên khiến Thiếu chỉ biết nhe răng cười trừ.

- Mỗi người lãnh được bao nhiêu vậy? - Cúc Hương hỏi.

- Khoảng hai trăm ngàn.

- Cha mẹ ơi, sao nhiều dữ vậy? - Cúc Hương kêu lên - Kiểu này thì giàu to rồi!

- Chừng đó mà nhiều gì! - Thiếu gãi cổ - Vài tháng nữa khi các bạn đã quen việc, chắc tiền lương sẽ cao hơn!

Thục mỉm cười:

- Nhưng đến lúc được tăng lương thì tụi này đã nghỉ mất rồi!

- Sao lại nghỉ?

Thiếu hỏi Thục mà mắt lại nhìn Xuyên.

- Sao anh mau quên quá vậy! - Xuyên lườm Thiếu - Hết hè thì tụi này phải nghỉ làm để về đi học chứ còn sao!

Thiếu ngập ngừng:

- Còn hai tháng nữa mới nhập học kia mà!

Xuyên tặc lưỡi:

- Nhưng tụi này chỉ còn làm ở đây một tháng nữa thôi. Tháng sau phải lo ở nhà ôn tập.

Rồi thấy Thiếu lộ vẻ buồn buồn, Xuyên rủ:

- Trưa nay tụi này mời anh với anh Vân đi ăn cơm hén?

Trước lời mời bất ngờ của Xuyên, Thiếu không khỏi ngạc nhiên. Từ trước đến nay anh chưa thấy ba cô gái đi ăn cơm ở ngoài bao giờ. Ngày nào cũng vậy, hễ đến khoảng mười một giờ rưỡi là ba cô đạp xe về nhà, đầu giờ chiều lại đạp vô. Vì vậy, anh bất giác buột miệng hỏi một câu ngớ ngẩn:

- Đi ăn cơm ở đâu?

Cúc Hương nén cười đáp:

- Thì ở nhà con Xuyên chứ ở đâu! Minh về đó, vo gạo, bắc lên bếp, thổi cho chín rồi... xúm vô ăn!

Trong khi Thục che miệng cười khúc khích thì Xuyên quay lại nạt Cúc Hương:

- Cái con yêu quái động Bàn Tơ này, mày có tốp bót cái miệng lại giùm tao không!

Cúc Hương làm bộ sợ hãi rụt cổ lại nhưng mắt vẫn nheo nheo nhìn Thiếu, vẻ trêu chọc.

Biết mình nói hớ, Thiếu đỏ mặt ngó lơ ra ngoài.

- Đi nghen? - Xuyên lại nhắc.

Thiếu còn đang ngần ngừ, Cúc Hương đã vọt miệng:

- Hôm nay tụi này lãnh lương nên có nhã ý đãi anh với anh Vân chú' không bắt mấy anh trả tiền đâu mà lo.

- Tôi có lo gì đâu! - Thiếu áp úng phân bua - Hôm nay tôi cũng mới lãnh lương chứ bộ!

Cúc Hương nhoẻn miệng cười duyên:

- Tiền lương của anh thì anh cứ cất đó, mai một đãi lại tụi này! Tụi này lúc nào cũng sẵn sàng tạo điều kiện cho anh chứng tỏ sự rộng rãi của mình mà!

Biết càng đối đáp với cô gái lanh lợi này chỉ càng tổ thua thiệt, Thiếu đành gượng gạo gật đầu:

- Đi thì đi!

Trưa đó, bọn Xuyên đãi Thiếu và Vân ở quán cơm kế bên công ty. Thoạt đầu Xuyên định kéo xuống quán cơm Bà Cả Đọi. Cúc Hương thì muốn đi ăn phở đường Pasteur. Nhưng Vân thì đòi ăn ở quán cơm quen thuộc sát vách.

Đó là quán cơm “nhà” của Vân và Thiếu. Trưa nào ở lại, Vân và Thiếu cũng qua ăn cơm ở đó. Có những trưa dờ việc không đi ăn được thì chủ quán cho người bung cơm sang tận phòng.

Vân bảo:

- Quán này ngon và rẻ, việc gì phải đi xa!

Sở dĩ Vân nằng nặc đòi như chính vì anh không muốn các cô gái phải tốn kém. Nhưng những điều anh “quảng cáo” về quán cơm không phải là những lời nói ngoa. Cơm gà, cơm tấm, cơm thịt kho... không thiếu món gì, ăn rất vừa miệng, mà giá cao nhất chỉ có ba ngàn rưỡi một đĩa.

Hôm đó, lần đầu tiên ba cô gái nghỉ trưa tại công ty, trong một căn phòng nhỏ phía sau phòng vi tính.

Cúc Hương leo lên đi- văng nằm giữa hai bạn nhưng không chịu ngủ, mà cứ xuýt xoa luôn miệng:

- Ngon quá! Ngon quá!

- Gì ngon? - Thực hỏi.

- Cái đùi gà khi nãy chứ cái gì!

- Vậy chạy qua ăn một đĩa nữa!

Cúc Hương phớt lờ lời châm chọc của Thục, quay sang Xuyên:

- Xuyên nè!

- Gì?

- Tao thấy hay là buổi trưa tụi mình ở lại đây quách!

Xuyên chép miệng:

- Mà y thèm đùi gà đến mức vậy sao?

- Đẹp mà đi! Tao nói thật đó! Trưa nắng mà chạy tới chạy lui ngoài đường, nắng nôi bụi bặm lắm!

Xuyên tiếp tục trêu:

- Nhưng tại sao trước đây mà y không đề nghị vụ này, bây giờ vừa xực xong một cái đùi gà lại nảy ra “sáng kiến” hay ho vậy?

- Mà y đừng có nghĩ là tao bị cái đùi gà “lãnh đạo”! - Cúc Hương nhăn mặt - Sở dĩ trước đây tao không nghĩ đến chuyện ở lại trưa bởi vì lúc đó tụi mình chưa có tiền. Bây giờ đã có lương rồi, trưa ở lại tiện hơn. Mà thấy sao?

Xuyên cười:

- Thì thấy giống như mà y chứ thấy sao!

Cúc Hương mừng rơn:

- Vậy là mà y đồng ý rồi hén?

- Ừ.

- Còn con Thục?

Thục dễ dãi:

- Tụi mà y sao, tao vậy! Tao cũng thấy trưa nắng mà chạy về rồi chạy vô, cực quá!

Cúc Hương gật gù:

- Mà y ngồi đằng sau như bà hoàng con mà còn la cực, huống gì tao với con Xuyên!

Thế là kể từ hôm đó, ba cô gái không về nhà buổi trưa nữa, mà nghỉ luôn tại chỗ làm.

Công việc của ba cô cũng ngày càng trôi chảy. Xuyên, Thục, Cúc Hương bây giờ không chỉ nhập dữ liệu mà còn thay phiên nhau phụ Thiếu dàng trang. Ngoài chương trình *Page Maker*, các cô còn sử dụng thành thạo cả phần mềm *Corel Draw* trong việc trình bày các tí, tựa.

Cũng nhờ ở công ty suốt ngày mà quan hệ giữa Xuyên và Thiếu ngày thêm khăng khít. Cúc Hương cũng cảm thấy Vân gần gũi hơn nhưng cái khoảng cách vô hình giữa hai người vẫn không sao lấp đi được, cái khoảng cách mà Cúc Hương linh cảm là do Vân cố tình tạo ra mặc dù là nó không hiểu tại sao. Trong ba cô gái, chỉ có Thục là vô tư nhất. Thịnh thoảng nó cũng nghĩ tới nhà thơ Tóc Mây mà nó chưa hề biết mặt. Nó hình dung đó là một con người hào hoa phong nhã có đôi mắt mơ mộng và mái tóc bồng bềnh và trong những lúc nghĩ ngợi vẫn vợ như vậy, nó băn khoăn không hiểu người con gái tên Th. mà nhà thơ đề tặng có phải là chính nó không. Nhưng thường thì Thục chẳng thắc mắc lâu. Nó nhủ, nếu Th. là tên nó thì sớm muộn gì nó cũng khám phá ra.

Nhưng trước khi khám phá ra điều đó, Thục tình cờ khám phá ra một bí mật mà Xuyên cố tình giấu Cúc Hương và nó lâu nay.